

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1ObdoV/9/2017
Identifikačné číslo spisu: 4306209381
Dátum vydania rozhodnutia: 18.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:4306209381.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v sporovej veci žalobkyne: J. L., S., zastúpenej JUDr. Ondrejom Meszárosom, advokátom, Brezová 10, 937 01 Želiezovce, proti žalovanému v 1. rade: H. F., X., žalovanej v 2. rade: K. F., X., obom zastúpeným advokátom Mgr. Jánom Gajanom, AK HMG & PARTNERS, s. r. o., Štefanovičova 12, 811 04 Bratislava, IČO: 35 885 459, žalovanému v 3. rade: Ten Expres Reality, s. r. o., Ul. Prof. Sáru 44, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 058 289, žalovanej v 4. rade: JUDr. Alena Gregušová, Mariánska 2, 949 01 Nitra, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu Arpád Száz, Františka Hečku 34, Levice, o určenie neplatnosti právneho úkonu, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Najvyššieho súdu v Bratislave zo dňa 30. apríla 2015, č. k. 5Obo/43/2013- 435, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. júna 2013, č. k. 9Cbi/16/2008-381, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. apríla 2015, č. k. 5Obo/43/2013-435 proti žalovanému v 3. rade: Ten Expres Reality, s. r. o., Prof. Sáru 44, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 058 289, z r u š u j e a konanie proti nemu z a s t a v u j e .

Dovolací súd dovolanie žalobkyne o d m i e t a .

Žalovaní v 1., 2. a 4. rade majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvej inštancie, v poradí druhým rozsudkom zo dňa 18. júna 2013, č. k. 9Cbi/16/2008-381 žalobu zamietol a priznal žalovaným v 1. až 4. rade náhradu trov konania.

V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa domáhala určenia, že kúpna zmluva uzatvorená dňa 10. 12. 2003 medzi žalovaným v 4. a 3. rade na nehnuteľnosti v katastrálnom území N., ktoré sú na Správe katastra v N. vedené na LV č. XXXX ako parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría o výmere 120 m² a rodinný dom s. č. XXX, postavený na parcele č. XXXX/X v celosti a na LV č. XXXX, parc. č. XXXX, záhrady o výmere 687 m², parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría o výmere 38 m² v 1/2-ici, ktorých vklad bol povolený pod č. V-4516/2003, zo dňa 06. 02. 2004, je neplatná a určenia, že kúpna zmluva, uzavretá medzi žalovaným v 3. rade a žalovanými v 1. a 2. rade na nehnuteľnosti v katastrálnom území N., ktoré sú na Správe katastra v N. vedené na L V č. XXXX, ako parc. č. XXXX/X, zastavané plochy a nádvoría o výmere 120 m² a rodinný dom s. č. XXX, postavený na parcele č. XXXX/X v celosti a na LV č. XXXX, parc. č. XXXX záhrady o výmere 687 m², parc. č.

XXXX/X zastavané plochy a nádvoría o výmere 38 m² v 1/2-ici, ktorých vklad bol povolený pod č. V XXXX/XXXX zo dňa 28. 10. 2004, je neplatná z dôvodu, že bezpodielové spoluvlastníctvo žalobkyne a úpadcu - manželov (ďalej len BSM), nebolo vysporiadané a na správe katastra bolo nesprávne vyznačené vlastníctvo k novostavbe rodinného domu, iba na E. L. - úpadcu, hoci na základe darovacej zmluvy do jeho výlučného vlastníctva patrila parc. č. XXXX/X o výmere 120 m² a novostavbu rodinného domu realizovala počas trvania manželstva žalobkyňa spoločne s manželom E. L.. Ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe darovacej zmluvy z roku 1989 získal E. L. parcelu č. XXXX/X zapísanú na LV č. XXXX. Správa katastra zapísala v prospech E. L. vlastníctvo k tejto nehnuteľnosti spolu so stavbou súp. č. XXX. Na základe vydaného Stavebného povolenia zo dňa 19. 12. 1989 bola povolená prístavba bytovej jednotky k rodinnému domu na ulici S., stavebníkom E. L. a manželka J.. Na základe kolaudačného rozhodnutia zo dňa 01. 10. 1992 bolo povolené užívanie stavby - prístavby samostatnej bytovej jednotky pre E. L. a manželku J.. Ako výlučný vlastníak nehnuteľnosti bol však v katastri nehnuteľností vedený E. L.. Uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. 10. 1999, sp. zn. 6K/111/99 bol na majetok úpadcu Arpád Száz - ALUR - OÁZA CENTER, IČO: 33 822 352, vyhlásený konkurz. Kúpnu zmluvou zo dňa 10. 12. 2003 žalovaná v 4. rade odpredala žalovanému v 3. rade predmetné nehnuteľnosti, a to v súlade s opatrením Krajského súdu v Bratislave, č. k. 6K/111/99-128, zo dňa 10. 10. 2002. Kúpnu zmluvou zo dňa 28. 10. 2004 žalovaný v 3. rade odpredal predmetné nehnuteľnosti žalovaným v 1. a 2. rade. Na základe návrhu na povolenie vkladu vlastníckeho práva zo dňa 29. 09. 2004, Správa katastra v Leviciach povolila vklad vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech žalovaných v 1. a 2. rade.

3. Súd prvej inštancie mal za to, že po dostavbe a skolaudovaní prístavby k rodinnému domu došlo v určitom rozsahu k zhodnoteniu pôvodnej nehnuteľnosti, a to oboma stavebníkmi - manželmi, a preto malo byť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v katastri zapísané jednak v prospech E. L., a to titulom dedenia a časť nehnuteľnosti mala byť zapísaná v prospech oboch manželov ako spracovateľov vecí. V tomto smere však k náprave nedošlo. Žalobkyňa spolu s manželom mali tiež možnosť v čase vydania kolaudačného rozhodnutia upraviť zápis v katastri nehnuteľností so skutočným stavom, pretože tu boli pochybnosti ohľadom nadobudnutia vlastníckeho práva k pôvodnej stavbe na darovanej parcele. Manželia L. žiaden návrh do katastra nehnuteľností na zosúladienie zápisu v katastri nehnuteľností so skutočným stavom nepodali. Po vyhlásení konkurzu na majetok Arpáda Száza žalobkyňa opäť nevyvinula žiadnu iniciatívu ani vo vzťahu ku katastru nehnuteľností ani voči konkurznému súdu. Podľa názoru súdu musela mať vedomosť o tom, že na majetok jej manžela bol vyhlásený konkurz, a že predmetné nehnuteľnosti boli zaradené do súpisu konkurznej podstaty. Súd vykonal šetrenie na Správe katastra v Leviciach ohľadom žiadosti žalobkyne zo dňa 11. 12. 2002 s negatívnym výsledkom. Z uvedeného dospel k záveru, že žalovaná vo 4. rade na základe vierohodného zápisu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v katastri nehnuteľností v prospech úpadcu a v súlade s opatrením Krajského súdu v Bratislave odpredala platne predmetné nehnuteľnosti žalovanému v 3. rade. Žalovaný v 3. rade nadobudol predmetné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou po predchádzajúcom úspechu vo verejnej obchodnej súťaži a žalovaní v 1. a 2. rade nadobudli predmetné nehnuteľnosti kúpnu zmluvou zo dňa 28. 09. 2004 od žalovaného v 3. rade. Žalovaný v 3. rade a žalovaní v 1. a 2. rade nadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam v dobrej viere a v dobrej viere v hodnovernosť zápisu v katastri nehnuteľností. V tomto prípade je preto potrebné poskytnúť ochranu dobromyseľnému nadobúdateľovi. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. podľa zásady úspešnosti v konaní tak, že žalovaným v 1. - 4. rade priznal náhradu trov konania.

4. Na odvolanie žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Žalovaným 1/ až 4/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie, po predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, doplnil dokazovanie a zaoberal sa podrobne otázkou vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti ako prejudiciálnou otázkou. Žalovaná 4/ ako správkyňa konkurznej podstaty podala na súd návrh na vysporiadanie BSM, ale v tomto konaní okrem predmetnej nehnuteľnosti nebol zistený iný majetok, len predmetná nehnuteľnosť, ktorá bola v celosti zapísaná na úpadcu. Keďže nebolo čo prejednať, účastníci konania sa dohodli, že konanie na základe späťvzatiu návrhu bude zastavené. Žalobkyňi bolo doporučené, aby v rámci správneho konania docielila zápis svojho vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti. Správa katastra v Leviciach podaním zo 4. septembra 2002 oznámila Okresnému súdu v Leviciach, že výlučným vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti je E. L., a preto nie je

možné zápis v katastri opraviť podľa požiadavky pani L., žalobkyne. Žalobkyňa preto musela mať vedomosť o tom, že na liste vlastníctva jej vlastníctvo nie je zapísané. Následne došlo k speňažovaniu majetku, v rámci ktorého po niekoľkých neúspešných kolách bola vyhodnotená ponuka J. L. ml. po tom, ako nezaplatila cenu nehnuteľnosti ani na výzvu správkyne konkurznej podstaty, nehnuteľnosť bola odpredaná v ďalšom, v 6. kole a pod dohľadom konkurzného súdu. Aj keď vlastnícke právo žalobkyne k predmetnej nehnuteľnosti na liste vlastníctva v Správe katastra v N. nebolo viac rokov vyznačené, žalobkyňa sa súdnou cestou nedomáhala určenia svojho vlastníckeho práva, ktorým by zvrátila tento stav a dosiahla po skolaudovaní stavby zápis zmeny vlastníctva v katastri a zosúladenie skutkového a právneho stavu. Žalobkyňa nepreukázala existenciu platného právneho úkonu, ktorým by v katastri nehnuteľnosti boli zapísané zmeny, týkajúce sa vlastníckeho práva predmetných nehnuteľností, a teda neuniesla dôkazné bremeno, nepreukázala právo, ktoré by zapísanie majetku do súpisu konkurznej podstaty vylučovalo. Žalovaní v 1. a 2. rade predmetné nehnuteľnosti nadobudli v súlade so zákonom, na základe platnej kúpnej zmluvy a ako dobromyseľní kupujúci, keďže pri kúpe vychádzali z aktuálneho listu vlastníctva, kde žalobkyňa nemala tvrdené vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní úspešným žalovaným v 1. až 4. rade trovy odvolacieho konania nepriznal, lebo si ich náhradu nevyčísľili ani v zákonom stanovenej lehote (§ 151 O. s. p.).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa podľa § 237 písm. b/ a f/ O. s. p. a § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O. s. p. Navrhla napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a v prípade zistenia väd aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. K námietke väd uvedených v § 237 ods. 1 O. s. p. písm. f/ O. s. p. uviedla, že vzhľadom na závažnosť veci mal odvolací súd vytýčiť pojednávanie, na ktorom sa žalobkyňa umožní konať pred odvolacím súdom za účelom obhájenia opodstatnenosti podaného návrhu a podrobné zdôvodnenie právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a ďalej namietala, že súd prvej inštancie jednostranne vyhodnotil dôkazy a nevysporiadal sa s dôkazmi, ktoré žalobkyňa predložila, prípadne žiadala vykonať, a to oboznámením obsahu celých spisov Okresného súdu Levice, sp. zn. 7C/123/2001, 9C/52/2003, 12C/197/2004, ako aj konkurzného spisu Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 6K/111/1999, z ktorých vyplýva, že sporná nehnuteľnosť je v BSM žalobkyne a manžela E. L..

Dovolateľka považuje za nepreukázaný právny názor súdu, že neuniesla dôkazné bremeno, ktoré by zapísanie majetku do súpisu konkurznej podstaty v konaní KS Bratislava, sp. zn. 6K/111/1999 vylučovalo.

V ďalšom dovolateľka namietala postup v konaní konkurzného súdu, Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6K/111/1999, v ktorom konaní nemohla podľa dovolateľky nastať situácia v zmysle § 19 ods. 2 zák. č. 329/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní, nakoľko nebola poučená o tom, že vec bola zapísaná do súpisu a o právnych následkoch nepodania vylučovacej žaloby. Taktiež dovolateľka namietala postup v konaní sp. zn. 9C/179/2004 vo veci podaného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, v ktorom súd svojou „nečinnosťou“ spôsobil zamietnutie návrhu.

Dovolateľka poukázala na to, že po podaní odvolania našla ďalšie dôkazy na preukázanie skutočnosti, že rodinný dom stavali spoločne s manželom počas trvania manželstva, a to Nákupné oprávnenie č. 61-80020-0, Nákupné oprávnenie č. 61-80055-6 a Nákupné oprávnenie č. 61-80038-1 vydané Slovenskou sporiteľňou k trom úverom, ktoré dovolateľke a jej manželovi poskytla.

10. K námietke v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/ O. s. p. uviedla, že žalovaný v 3. rade TEN Expres Reality, spol. s r. o., od 23. 12. 2006 zmenil svoje obchodné meno na Expres Reality, spol. s r. o. s IČO: 36 058 289. Dňa 20. 11. 2014 bola táto spoločnosť vymazaná z obchodného registra, pričom dôvodom výmazu bol ex offio výmaz.

11. K dovolaniu žalobkyne sa vyjadrili žalovaní v 1. a 2. rade, navrhli vo vzťahu k žalovanému v 3. rade zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a konanie zastaviť a navrhli dovolanie žalobkyne odmietnuť. Uplatnili si náhradu trov dovolacieho konania, ktorú vyčísľili. Uviedli, že odvolací súd bol oprávnený postupom podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a rozhodnúť vec bez jej verejného prejednania. Nešlo o prípad výslovne vymedzený v odseku 1 ustanovenia § 214 O. s. p., v ktorom je súdu uložená povinnosť vždy vec verejne prejednať. Zo strany odvolacieho súdu bol týmto úkonom dodržaný zákonný postup. Ďalej uviedli, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu. K námietke postupu konkurzného súdu žalovaní v 1. a 2. rade uviedli, že žalobkyňa mala nepochybne vedomosť o prebiehajúcom konkurze a nijakým spôsobom

nenamietala v predmetnom konkurznom konaní zaradenie rodinného domu do súpisu konkurznej podstaty. Z tohto dôvodu nemal konkurzný súd povinnosť poučovať ju o možnosti podania vylučovacej žaloby, nakoľko tento nemohol mať vedomosť o tom, že zápis rodinného domu do konkurznej podstaty je sporný, keďže ako jediný vlastník bol vedený úpadca. K žalobkyňou označeným dôkazom - Nákupným oprávneniam vydaným Slovenskou sporiteľňou, sa nevyjadrili z dôvodu, že im neboli doručené a aj z dôvodu, že v zmysle § 243a ods. 2 O. s. p. v tomto štádiu konania už dôkazy nemožno vykonávať.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je v časti uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 237 ods. 1 písm. b/ O. s. p. dôvodné a vo zvyšnej časti je potrebné ho odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01. 07. 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p.

Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že dovolaním napadnuté rozhodnutie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa § 238 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. Žalobkyňa procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/, c/ až e/, a g/ O. s. p. nenamietala; existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., že žalobkyňa sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Dovolateľka zastáva názor, že vzhľadom na závažnosť veci malo byť o odvolaní rozhodnuté na odvolacom pojednávaní a mali byť vykonané dôkazy pripojené v odvolaní.

Najvyšší súd k tomu uvádza, že na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem (§ 214 ods. 1 O. s. p.). V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.).

Z ustanovení § 214 ods. 1 a 2 O. s. p. vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 O. s. p. je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 O. s. p., bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd sám.

V danom prípade: odvolací súd dospel k záveru, že a/ netreba zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a d/ nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

Dovolací súd dospel k záveru, že postup odvolacieho súdu v danom prípade zodpovedal § 214 O. s. p. a nemal za následok procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Zo zápisnice z pojednávania pred súdom prvého stupňa, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, je zjavné, že sudca poučil účastníkov konania v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. (č. l. 368). Právny zástupca žalobkyne výslovne uviedol, že návrhy na doplnenie dokazovania nemá (č. l. 368).

23. Ak súd svoju povinnosť vyjadrenú v ustanovení § 120 ods. 4 O. s. p. poučiť účastníkov konania kvalifikovane splní, čo musí vyplývať zo spisu, účastník je v možnosti predkladať a navrhovať dôkazy v ďalšom konaní obmedzený. Na dôkazy predložené neskôr odvolací súd prihliadnuť môže len výnimočne, za podmienok stanovených v § 205a O. s. p. Odvolací súd je viazaný dôvodmi uvedenými v odvolaní, ktoré boli uvedené v odvolacej lehote (§ 204 O. s. p. a § 205 O. s. p.) a ktorých existencia sa v konaní

súčasne aj preukázala. Keďže žalobkyňa vo svojom odvolaní neuviedla žiadne kvalifikované dôvody podľa ustanovenia § 205a O. s. p., nenariadenie pojednávania odvolacím súdom a nevykonanie nových dôkazov nemohlo mať vplyv na odňatie možnosti konať pred súdom.

Na námietku dovolateľky, spochybňujúcu správnosť zistenia skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočné zistenie skutkového stavu veci - možno uviesť len to, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O. s. p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdom prvej inštancie a odvolacieho súdu, tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože - na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu - nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2 O. s. p.

K ďalšej námietke dovolateľky dovolací súd poukazuje na to, že súd nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 O. s. p., teraz § 185 C. s. p.), a nie strán sporu. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom zaujal názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. K rovnakému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 125/1999, v ktorom uviedol, že nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., lebo samo osebe neznamená odňatie možnosti pred súdom konať. Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že nevykonaním všetkých žalobkyňou navrhovaných dôkazov, nebola žalobkyni odňatá možnosť pred súdmi konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.).

26. Obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci konajúcimi súdmi (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

27. Dovolateľka namietala vadu konania v zmysle ust. § 237 ods. 1 písm. b/ O. s. p., a preto sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či ten, kto v konaní vystupoval ako účastník (strana sporu, s prihliadnutím na obsah dovolania vo vzťahu k žalovanému v 3. rade), mal spôsobilosť byť účastníkom konania (§ 237 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Procesná subjektivita (spôsobilosť byť účastníkom konania podľa O. s. p.) znamená spôsobilosť mať procesné práva a povinnosti, ktoré zákon priznáva stranám sporu. Procesnú subjektivitu (spôsobilosť byť účastníkom konania) majú aj právnické osoby (§ 18 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Právnické osoby vznikajú dňom, ku ktorému sú zapísané do obchodného alebo iného zákonom určeného registra, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje ich vznik inak (§ 19 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Do obchodného registra sa zapisujú obchodné spoločnosti, družstvá a iné právnické osoby, o ktorých to ustanovuje zákon, ďalej zahraničné osoby. Tak, ako vznik právnických osôb, aj ich zánik má dve etapy - v zmysle § 20a ods. 1 Občianskeho zákonníka sa právnická osoba

zrušuje dohodou, uplynutím doby alebo splnením účelu, na ktorý bola zriadená, právnická osoba zapísaná v obchodnom registri alebo v inom zákonom určenom registri zaniká dňom výmazu z tohto registra. Súd je povinný vždy skúmať, či ten, kto vystupuje v konaní ako strana, má procesnú subjektivitu. Na nedostatok procesnej subjektivity musí súd vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu a kedykoľvek v každom štádiu konania. Nedostatok tejto procesnej subjektivity je neodstrániteľný a má za následok zastavenie konania v zmysle § 107 ods. 4 O. s. p. (teraz § 62 C. s. p.).

Podľa § 107 ods. 4 O. s. p. Ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví (Ak strana nemá procesnú subjektivitu, súd konanie zastaví, § 62 C. s. p.).

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný v 3. rade zanikol ex offio výmazom z obchodného registra 20. 11. 2014 bez likvidácie a bez právneho nástupcu v priebehu konania. Z tohto dôvodu dovolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu zrušil a konanie proti žalovanému v 3. rade Expres Reality, spol. s r. o., Banská Bystrica, pôvodne Ten Expres Reality, spol. s r. o., Banská Bystrica zastavil.

So zreteľom na vyššie uvedené bolo zistené, že tento opravný prostriedok žalobkyne nesmeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný (nie je podaný proti žiadnemu z rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2, 3 O. s. p., v dovolacom konaní nevyšli najavo procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, c/ až e/ a g/ O. s. p., nepreukázala sa žalobkyňou tvrdená existencia procesnej vady v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a vada v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/ O. s. p. bola dovolacím súdom odstránená). Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dovolanie žalobkyne proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol.

32. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky počtom hlasov 5 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.